

Arrest

nr. 82 010 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. FRERE, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Alkhan-Yurt. Uw problemen zijn begonnen toen u stage liep teneinde bewaker te worden bij staatsinstellingen. U weigerde de stage verder te volgen nadat u werd gevraagd naar de bergen te trekken binnen het kader van deze stage. U weet niet precies waarom u werd gevraagd naar de bergen te gaan maar u vermoedt dat u er verzetsstrijders zou moeten opsporen.

De dag na uw weigering, op 22 juni 2011, kwamen vier personen in camouflage-uniformen langs bij u thuis. U weet niet van welke autoriteit ze waren. U werd gevraagd waarom u niet meer wou deelnemen aan de stage. U werd bedreigd; indien u de stage niet zou verderzetten riskeerde u een gevangenisstraf. Deze discussie escaleerde in een gevecht en u kreeg een slag op het hoofd. Toen u bij bewustzijn kwam ging u naar het ziekenhuis vergezeld van uw broer. U kreeg er de eerste medische

hulp maar weigerde verdere hospitalisatie aangezien u u moest laten registreren en u niet wou verklaren dat u problemen had met de autoriteiten.

's Anderendaags vertrok u naar Ingoesjetië. U verbleef er ongeveer één maand.

U vertrok op 24 juli 2011 vanuit Sleptsovsk, Ingoesjetië en reisde naar Uzgorod, Oekraïne waar u aankwam op de nacht van 26 op 27 juli 2011. U vertrok diezelfde dag richting Duitsland en kwam vervolgens aan in Brussel op 28 juli.

U diende een asielaanvraag in op 29 juli 2011.

Op 18 oktober 2011, ontving het Commissariaat-generaal, per e-mail, een medisch attest (Dr. S. (...), 18.10.2011) ter verantwoording van uw afwezigheid op het gehoor van 20 oktober 2011.

Op 24 oktober 2011 ontving het Commissariaat-generaal ditzelfde medische attest per aangetekende zending (datum verzending 21.10.2011), alsook een fax (24.11.2011) van uw advocaat, Meester Marie-Claire Frère, met de volgende bijlagen; medisch attest van Dr. S. (...) (24.11.2011), medisch rapport Dr. D. C. (...) (08.11.2011), medisch attest van Dr. S. (...) (18.10.2011), e-mail gericht aan uw sociaal assistente (24.11.2011).

Op het gehoor legde u uw geboorteakte voor. Uw geboorteakte werd u later, na aankomst in België, opgestuurd door familieleden via een tussenpersoon. U verloor uw intern Russisch paspoort en uw internationaal paspoort in Duitsland, tijdens uw reis naar België."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense herkomst en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat u betreft, na nader onderzoek van de door u aangehaalde elementen, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen.

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de autoriteiten in Tsjetsjenië.

Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees weinig aannemelijk maken;

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat uw vluchtmotief zich kenmerkt door een onaannemelijk gebrek aan informatie en initiatief.

Aan de basis van uw vlucht ligt het feit dat u binnen het kader van de stage werd gevraagd naar de bergen te trekken. U vermoedt dat u, in de bergen, verzetsstrijders zou moeten opsporen.

Echter dit blijft een vermoeden. Er werd u niet verteld waarom u precies naar de bergen moest gaan (CGVS, p. 5, 14-15).

Er kan minstens verwacht worden dat u informeerde naar de redenen waarom u in het kader van uw stage naar de bergen moest.

Ook achteraf, en na de vervolging door onbekenden blijven de motieven voor de vervolging onduidelijk. Ook hier kan verwacht worden dat u zich hierover zou geïnformeerd hebben, bijvoorbeeld na uw aankomst in Sleptsovsk, Ingoesjetië, –aangezien u daar één maand hebt verbleven en dus de nodige tijd had dit te doen (CGVS, p. 10, 15).

Aansluitend hiermee is het ook opmerkelijk dat u niets wist over de evolutie van uw problemen na uw vertrek uit de Russische Federatie. Uw familie zou u niet ongerust willen maken en zou u niet vertellen of er zich al dan niet incidenten hebben voorgedaan na uw vertrek. U verklaarde dat u geen nieuws kon vragen via telefoon aangezien de telefoonlijnen worden afgeluisterd (CGVS, p. 4, 6, 17, 19). Nu, dat is geen afdoende argument; er zijn immers andere communicatiemiddelen dan de telefoon.

Verder is het ook opmerkelijk dat u niet weet op welke plaats u ongeveer één maand bent verbleven in Sleptsovsk (CGVS, p. 20).

Er kan gesteld worden dat uw gebrek aan informatie meerdere belangrijke aspecten van uw vlucht omhelst. Het gebrek aan achtergrondinformatie over de algemene omstandigheden van uw vlucht wijzen op bedrieglijkheid.

Ten tweede legde u geen enkel begin van bewijs voor die uw verklaringen over uw deelname aan uw stage kon ondersteunen.

Op het gehoor verklaarde u dat u ging vragen aan familie om documenten die in het kader van deze stage werden uitgewisseld op te sturen. Tot op heden heb ik deze documenten niet ontvangen. Er kan van u verwacht worden dat u enig begin van bewijs voorlegt wat betreft uw deelname aan de stage die aan de basis van uw problemen ligt. Te meer deze stage werd georganiseerd door een overheidsinstelling kan er verwacht worden dat er hierover met u werd gecommuniceerd (CGVS, p. 5, 13, 14).

Ten derde meent het Commissariaat-generaal dat het in hoofde van de autoriteiten onlogisch is dat zij u dermate vervolgen en bedreigen, enkel en alleen omdat u een stage, die u vrijwillig begonnen was en waarvan u tot dan slechts 4 of 5 dagen had voltooid, zelf heeft stopgezet (CGVS,p.17,18). Hiermee geconfronteerd zegt u dat u zich ook die vraag stelt maar u kan geen verklaring geven (CGVS,p.18).

Het onlogisch karakter van de door u aangehaalde vervolging ondermijnt dan ook bijkomend uw geloofwaardigheid.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat het niet voorleggen van uw intern en internationaal paspoort, en waarvan u verklaart dat u ze tijdens uw vlucht bij u had, niet kan aanvaard worden.

U verklaart dat u deze documenten tijdens uw reis naar België, met name in Duitsland, verloren hebt (CGVS,p.7,8)

Er kan echter verwacht worden dat u deze documenten tijdens uw reis zorgvuldig bijhoudt, te meer daar deze documenten van groot belang zijn en uw enig bewijs van identiteit waren.

De geboorteakte die u later tijdens de asielpcedure voorlegde heeft als identiteitsbewijs en in het algemeen niet dezelfde waarde als uw paspoorten.

Het niet neerleggen van uw paspoorten doet dan ook vermoeden dat u informatie omtrent de omstandigheden van uw vlucht en die van belang kunnen zijn bij de appreciatie van uw vrees (moment van vlucht, uitreiking documenten, reisweg, vervoermiddel), hetzij andere informatie vermeld in uw documenten, bewust achterhoudt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de documenten die voor het gehoor werden opgestuurd: de fax van 24.11.2011 met bijlagen; het medisch attest van 24.11.2011 en de e-mail gericht aan uw sociaal assistente (24.11.2011), brengen het Commissariaat-generaal op de hoogte van uw gezondheidstoestand alsook van het feit dat u mogelijks vergezeld naar het gehoor zou komen.

Er dient te worden opgemerkt dat ze bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Het medisch rapport van Dr. D. C. (...) (08.11.2011, opgestuurd per fax op 24.11.2011) bevat enkel een diagnose, doch vermeldt niets over de omstandigheden waaronder u die letsels zou hebben opgelopen. Het medisch attest van 18 oktober 2011 betreft enkel een verantwoording voor uw afwezigheid voor het gehoor dd.20 oktober 2011.

Tijdens het gehoor legde u uw originele geboorteakte voor. Dit document heeft geen beslissende invloed op uw asioldossier aangezien het, in uw geval, enkel persoonlijke gegevens bevat.

Er kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 10 februari 2012 een schending aan van de motiveringsplicht, meer van bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoekers asielrelaas zich kenmerkt door een onaannemelijk gebrek aan informatie en initiatief, wijst verzoeker er op dat hij (zie het verzoekschrift, p. 3) *“ernstige gevolgen van de agressie ondervindt waar hij het slachtoffer van is geworden in juni 2011, waarbij hij hardhandig werd aangepakt door onbekende mannen na zijn weigering om de bergen in te trekken”*.

Verzoeker laat gelden dat het in zijn land van herkomst gebruikelijk is om de rebellen aan te duiden als de “mannen in de bergen”; toen verzoeker werd gevraagd om in de bergen te trekken, ging hij er van uit dat dit inhield dat hij rebellen zou moeten opsporen.

Hij stelt dat hij niet verder navraag heeft gedaan, noch gedurende zijn verblijf in Sleptsovsk, noch daarna, over de reden waarom hem werd gevraagd om in het kader van de stage naar de bergen te trekken.

Verzoeker wijst er nog op dat hij sinds 2011 lijdt aan een ernstige vorm van epilepsie door een *“traumatisme cranien”*; hij stelt dat hij meermaals daags epilepsieaanvallen had, dat hij voor zijn verhoor op het Commissariaat-generaal op 30 november 2012 vergezeld moest worden door een derde persoon en dat zijn situatie nog niet gestabiliseerd is.

Hij benadrukt dat de commissaris-generaal hiervan op de hoogte is, dat dr. D. C. verklaart dat hij lijdt aan *“épilepsie focale droite suite trauma”* die niet gestabiliseerd is en dat dit aldus *“wel degelijk een belangrijk element is in de beoordeling van de asielaanvraag van de betrokkene”*.

Verzoeker verklaart dat hij zich er van bewust is dat deze strikt medische problematiek op zich kan worden aangewend in het kader van een medische regularisatieaanvraag teneinde om medische redenen een verblijfsvergunning te verkrijgen.

Hij stelt dat het (zie het verzoekschrift, p. 4) *“een gebrek is van de zorgvuldigheidsplicht, door deze informatie waarover het CGVS beschikt naast zich neer te leggen en te stellen dat verzoeker een zodanig gebrek aan informatie en initiatief vertoont dat deze zou wijzen op de bedrieglijkheid van de asielaanvraag zelf”*. Volgens verzoeker is het voor hem *“extreem moeilijk, zonet onmogelijk”* om zich te bevragen over het hoe en waarom van de gebeurtenissen in het kader van de stage.

Hij benadrukt dat zijn fysieke toestand gekend was bij het Commissariaat-generaal en dat deze ook afdoende werd bewezen door objectieve documenten.

Verzoeker stelt dat het mogelijk is dat hij op gelijk welk ogenblik een aanval krijgt, dat hij moet trachten rustig te blijven en stressfactoren moet vermijden. Medisch gezien was het voor hem, zo stelt hij, dan ook niet aan te raden om meer informatie te vragen of te bekomen, omdat dit een risico inhoudt op een *“statut epilepticus met dodelijke afloop”*.

Dat de bewijslast in principe bij de kandidaat-vluchteling ligt en dat die al het mogelijke moet doen om zijn verklaringen te staven met bewijsstukken, houdt volgens verzoeker niet in dat hem een gebrek aan initiatief of informatie ten laste kan worden gelegd gezien hij dit om medische redenen niet kan volvoeren.

Verzoeker besluit dat het onredelijk is om hem te verwijten dat hij zelf geen voldoende initiatief vertoont om informatie te vragen.

Waar verzoeker aan zijn familie heeft gevraagd om te zoeken naar stukken in verband met zijn stage, laat hij gelden dat hij van hen te horen kreeg dat ze geen documenten hieromtrent hadden gevonden wat dan ook de reden is dat hij geen bijkomende documenten heeft overgemaakt.

Verzoeker stelt dat hij geen sluitend antwoord kan geven op de vraag waarom hij vervolgd wordt voor het stopzetten van een stage die hij vrijwillig had aangevat en stelt dat zijn weigering om deel te nemen aan de acties een politieke weerklank heeft.

Hij herhaalt dat het in zijn land gebruikelijk is om de rebellen aan te duiden als de *“mannen in de bergen”* en stelt dat *“naar de bergen gaan”* derhalve geen nietszeggende uitdrukking is, maar dat het verzoeker de oprechte indruk wekte dat hij naar daar moest om rebellen op te sporen.

Wat betreft de opmerkingen van de commissaris-generaal omtrent zijn paspoort en reispaspoort, verklaart verzoeker dat hij tijdens zijn vlucht naar België ook verschillende epilepsieaanvallen heeft gehad en dat er ogenblikken van de reis zijn waaraan hij geen enkele herinnering heeft.

Verzoeker haalt nogmaals aan dat de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 5) "*perfect op de hoogte is van de medische problematiek van verzoeker, van de aard van de aanvallen en van de frequentie ervan*".

Volgens verzoeker klinkt de opmerking "*er kan echter verwacht worden dat u deze documenten tijdens uw reis zorgvuldig bijhoudt*" dan ook "*bijzonder wrang*" en is dit "*nog ernstiger aangezien het CGVS uit het verlies van zijn identiteitsdocumenten het vermoeden afleidt dat hij bewust bepaalde elementen probeert achter te houden*".

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen; in ondergeschikte orde vraagt hij het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal; in uiterst ondergeschikte orde vraagt hij aan hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal kwam tot de vaststelling dat het relaas van verzoeker gekenmerkt wordt door een gebrek aan informatie en initiatief dat niet aannemelijk is.

Verzoeker vermoedde dat hij in de bergen verzetsstrijders zou moeten opsporen; dit blijft echter een vermoeden, er werd aan hem immers niet verteld waarom hij precies naar de bergen moest gaan; nochtans ligt het feit dat hij binnen het kader van de stage werd gevraagd naar de bergen te trekken aan de basis van zijn vlucht. Ook achteraf, na de vervolging door onbekenden, blijven de motieven voor de vervolging onduidelijk.

Tevens achtte de commissaris-generaal het opmerkelijk dat verzoeker niets wist over de evolutie van zijn problemen na zijn vertrek uit de Russische Federatie; zijn familie zou hem niet ongerust willen maken en zou hem niet vertellen of er zich al dan niet incidenten hebben voorgedaan na zijn vertrek; dienaangaande verklaarde verzoeker dat hij geen nieuws kon vragen via telefoon aangezien de telefoonlijnen worden afgeluisterd. Ten slotte is het volgens de commissaris-generaal nog opmerkelijk dat verzoeker niet weet op welke plaats hij ongeveer één maand is verbleven in Sleptsovsk.

In zijn verzoekschrift beroept verzoeker zich op zijn medische problemen ter verklaring van het weerhouden gebrek aan informatie en initiatief.

De Raad merkt vooreerst op dat de commissaris-generaal niet ontkent dat verzoeker medische problemen heeft, in casu niet-gestabiliseerde epilepsie.

Uit de door verzoeker neergelegde medische attesten blijkt evenwel niet dat zijn epilepsie dermate ernstig is dat hij niet in staat is zich te informeren over bepaalde zaken omdat dit hem levensgevaarlijke stress zou bezorgen.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat het gehoor op het Commissariaat-generaal normaal is verlopen.

De Raad merkt tevens op dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal zijn ziekte niet heeft opgegeven als reden waarom hij van bepaalde zaken niet op de hoogte was of waarom hij zich niet verder had geïnformeerd of zich zou kunnen informeren; ook de advocaat van verzoeker die aanwezig was tijdens het verhoor op 30 november 2011, heeft hier nooit melding van gemaakt. Verzoeker verklaarde tevens nergens dat hij sinds het incident in juni 2011 "dagelijks" epilepsieaanvallen heeft.

De Raad is van oordeel dat het causaal verband tussen de medische problemen van verzoeker en zijn gebrek aan informatie en initiatief dan ook niet is aangetoond.

Er mocht dan ook worden verwacht dat verzoeker informeerde naar de redenen waarom hij in het kader van zijn stage "naar de bergen moest", dat hij informeerde naar de motieven voor de vervolging - bijvoorbeeld na zijn aankomst in Sleptsovsk, Ingoesjetïë, waar hij één maand heeft verbleven en dus de nodige tijd had dit te doen- en dat hij op de hoogte was van de evolutie van zijn problemen, gezien er ook andere communicatiemiddelen zijn, buiten de telefoon, om zijn familie te bereiken.

Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De commissaris-generaal legt verzoeker ten laste dat hij geen enkel begin van bewijs bijbrengt die zijn verklaringen over zijn deelname aan de stage kon ondersteunen. Tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal had verzoeker nochtans toegezegd om aan familie te vragen om hem documenten op te sturen die in het kader van zijn stage werden opgesteld; het blijkt dat hij zijn toezegging niet heeft gehonoreerd.

De uitleg in het verzoekschrift dat hij van zijn familie te horen heeft gekregen dat ze hieromtrent geen documenten hebben gevonden, leidt slechts tot de vaststelling dat er derhalve geen bewijsstukken werden voorgelegd.

De Raad benadrukt dat van verzoeker immers verwacht kan worden dat hij enig begin van bewijs voorlegt wat betreft zijn deelname aan de stage die aan de basis van zijn problemen ligt, te meer gezien deze stage georganiseerd werd door een overheidsinstelling.

Dit ontbreken van enig bewijs, in samenlezing met de andere argumenten in de bestreden beslissing, keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

De commissaris-generaal was tevens van oordeel dat het onlogisch was in hoofde van de autoriteiten om verzoeker dermate te bedreigen en te vervolgen, enkel en alleen omdat hij een stage, die hij vrijwillig begonnen was en waarvan hij tot dan slechts 4 of 5 dagen had voltooid, zelf had stopgezet.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift dat zijn weigering om deel te nemen aan de acties een politieke weerklank heeft, dat het gebruikelijk is om de rebellen aan te duiden als de "*mannen in de bergen*" en dat "*naar de bergen gaan*" derhalve geen nietszeggende uitdrukking is; hij herhaalt dat hij de stellige indruk had dat ze naar de bergen moesten gaan om rebellen op te sporen.

Deze blote beweringen doen echter geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing. Geconfronteerd met bovenstaande vaststelling tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, maakte verzoeker bovendien geen melding van het feit dat zijn weigering een politieke weerklank had; hij antwoordde enkel "*Dat is ook mijn vraag, waarom ze dat doen*" (zie het gehoorverslag van 30 november 2011, p.18). De politieke dimensie die pas door het verzoekschrift wordt ingebracht, wordt verworpen.

Het door de commissaris-generaal onlogisch bevonden karakter van de door verzoeker aangehaalde vervolging, wordt door de Raad gedeeld en draagt bij tot de ongelooftwaardigheid van het relaas.

Verzoeker verklaarde dat hij zijn intern paspoort en zijn reispaspoort tijdens zijn reis naar België, met name in Duitsland, verloren heeft.

Waar de commissaris-generaal van mening is dat verwacht kan worden dat verzoeker deze documenten tijdens zijn reis zorgvuldig bijhoudt, te meer daar deze documenten van groot belang zijn en zijn enig bewijs van identiteit waren, antwoordt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij tijdens zijn vlucht naar België ook verschillende epilepsieaanvallen heeft gehad en dat er ogenblikken van de reis zijn waarvan hij geen enkele herinnering draagt.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de neergelegde medische attesten niet blijkt dat zijn ziekte hem verhindert zijn identiteitsdocumenten bij te houden tijdens zijn vlucht.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geen melding maakte van epilepsieaanval wanneer hem tijdens zijn verhoor vragen werden gesteld omtrent het verlies van de documenten. Gevraagd waar hij de documenten heeft verloren, antwoordde hij "*Op het grondgebied van Duitsland*". Tijdens zijn gehoor verklaarde verzoeker trouwens dat hij de paspoorten niet in handen had tijdens zijn reis; hij verklaarde dat ze bij de chauffeur waren en deze de documenten bij de controle heeft getoond.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker informatie omtrent de omstandigheden van zijn vlucht en die van belang kunnen zijn bij de appreciatie van zijn vrees (moment van vlucht, uitreiking documenten, reisweg, vervoermiddel), hetzij andere informatie vermeld in de documenten, bewust achterhoudt.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal, -volgens de Raad terecht- hebben doen besluiten verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; bij een ongelooftwaardig relaas is er geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongelooftwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 30 november 2011 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 30 november 2011 met behulp van een tolk die die de Russische taal machtig is en in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE